

4. Athugasemdir við sögu Þuríðar formanns, Jón blindi ofl. Sagan af Þuríði formanni og Kamb-ránsmönnum eftir Brynjólf Jónsson frá Minna Núpi. 2. útg. Rvík 1941. Guðni Jónsson gaf út.
-

18 blöð qto.

Reykjavík, 27.mars 1936.

Athugað og hreinritað 1942.

Atthugasandi vid sögu Guðröðar Formanns. Jón Ólafsson o. fl. í Vestfirðum.

T
1770,

þegar Jón Guðröðarson, hinn ríki, í Möðruvænum fæddist, þar svo und, að Þjarni
 Fálsson laundabúinn var í ferdabáji sínum úti í Eyra-á milli á milli í ill-
 kljúfi viki, en þar gæpaði um þá mundu. En sönnu þess, hversu hart Guðlaug
 komst niður úr þessu þótti um að hún gæti alid barnið lifandi og komið í
 sjálf lífi af, var laundabúinn vitjón frá. Þessi stóla áttur í Eyra-á milli og
 greiddi laundabúinn svo vel fyrir fæðingunni, að badi niðri úr barni haldur lífi, en
 þess lét laundabúinn gefid, að Guðlaug mætti eigi eignast fleiri börn, því þi yrdi
 óvíst, hvernig það gægi, en hita líflaga, að þi værið eigi í laundabúinn til
 hjálpar sem mi, en sérstaklega ástodur hafi valdið því, að í hann hefði náð.
 Guðlaug eignadist eigi fleiri börn en Jón, en missti föður sínum, þegar hann
 var í 12. ári, en Guðlaug, móðir hans giftist offer, Þorvaldi Bergsönu, föður-
 bróður sínum; voru þau að sínu fátá samau, því Þorvaldur fyrir þi sér í ó-
 vandruga sínu um fyrirjökum logan heystot, af þi rosa líd milli um sumarið;
 hatti Guðlaug þi biskop, og flutti með þi son sínum, þi náð þi þi, ástur að
 Vestari Mókúsum, og dvaldi þar, með þi konu þi Guðröði Þórladóttur frá Þala-
 stöðum, Leyfjökum sterna frá Ketla-branni. Var hún síðan til hús þi þi
 sínum í Möðruvænum, með hún gæft upp ið að hafa ofan þi þi sér. Var þi þi
 ordinn frændur maður, en þótti þi þi eigi vera þi um að amast móður sína, ni
 heldur hafa stýldu til þess. Með svo niðri að þi þi þi þi þi þi, að hann
 lwardt eigi, samvirkta sínum og þi, gæta sýnt maður síni líd, sök um þess, að
 hún afi fulla heimur þi í förlags þi
 of meira en þi, þar sem hún hefði góddid öll stýldu þi þi þi þi þi þi þi þi
 þi, en að réttu lagi vði til þess að þi, að amast þi þi þi þi þi þi þi
 of fátal þi þi. En til þess a þi
 Guðlaug hefði verið sparson niðri, en sönnu fátal þi þi

niðri
niðri

semir henni eigi svo, að hún gæti lifað sönnu lögu lífi fyrir eij og son sínu, og mun
 þetta m. u. hafa orkið í handlyndi hans í gæð hennar, þá hafa möður sínnar, en
 mannsbund góða og mikla hefdi, þá Jón og meðanum/þvinn með þeim en Gægt átti;
 var þetta vidur þvinn of allum. Hinn vogar svarf þá hafa svo fast að almenningi
 í þeim tímum, meðgignum þessum sem áttum, að vid ávæntingun lá um, að gæta
 haldid lífi sínu og stöðlaðlidi: handrindi voru frá tíð unjög, fiótsilayri og óvinnu
 hinn möða í flóttum svindum, þ. á m. í vaxlunum sáttum, og þátt þar matkið vinnu
 þenjja sér úta lán - til lífs þannu dráttar og haldar vandsyri, var það í rannu og verra
 svo, að unnu vildur haldur þetta hennar hordvottu kvalia þá haldar sínu en haldur
 en að láta stuldin sínu verra ógæiddan. Há vottu gæta, að Jón í Hóþris um
 hafi engin vundur þvinnu og vidd í þessum, með mannsbund þvinnu, en þannu sýndi og
 of viddi ávæntingun.

Jón í Hóþris um var mannsbundinn undur hennar möði, þar ek vaxinn (flap vaxinn) og
 eigi hær í lofti, haldur með alundur á hodd. Þannu þvinnu til handvinnu, en
 Hóþri hennar möði til óvinnu með heyr viddi og þvinnu. Hann var óþrangur vid
 ójálfa sig og vinnu og lés eigi hlut sínu fyrir vinnu, vid þvinnu sem var d. n. g.
 Hann hefdi á hærki viddi vinnu þvinnu og hald þá vid viddi sýtu manni að hafa
 undur stöðum á þvinnu og viddi. Þvinnu þvinnu þvinnu Jón var ladi glögg og gættu loq;
 veld stöðum og viddi. Hómi þá fyrir, að sýtu manni þvinnu þvinnu ar úti í viddi vinnu
 þvinnu, en Jón lagdi fyrir hann sem þvinnu þvinnu hennar margnumma en þá hafa þvinnu sínu,
 sýdi Jón vid hann, "Eg þakka hær þvinnu viddi og veld ladi vid, en af hærki sýtu manni viddi
 vinnu, þvinnu má en engin viddi vinnu í þvinnu, að hafa hennar undur hærki vinnu veld stöðum þvinnu, þvinnu-
 stöðuminnu". Var þvinnu má þvinnu með ladi, enda unnu sýtu manni eigi hafa gættu þvinnu
 viddi vinnu loq að veld viddi stöðum vinnu þvinnu þvinnu hennar og þá hennar í hærki vinnu vinnu.
 Hafi sá, en þetta ritad (J. G.) sáð þvinnu stöðum stöðum vinnu þvinnu þvinnu frá tíð Jón í
 Hóþris um, og lýsi hann þvinnu svo og viddi vinnu þvinnu hennar, sem hær viddi
 Þvinnu var í lannu og vinnu þvinnu (litt og stöðum almanaki vinnu)

Hver niándur árs var höfð sína blóðsínu fyrir sig og blóðin í henni voru íðanir 20-30
allis, sum allur fyrir athuga sendir og stöfvingar. Þóttin var störfuð í ólitt bjórsteinu.

A fremsta bláði höfð: „Svæitarbót fyrir Stofks eyra krappi“. In dritrúffu sjáttu annas
var m.ö. í blóðinni fyrir höfðin og innihald hennar:

1. Höfuð þessu manna, en voru fastir úmaga í krappinu.
2. Höfuð þessu, en höfuð höfðu stýtt, en upphöðin frá eigi settar frá, heldur í öðrum stöð.
3. Þundin af föðuþé og lausu, allt í firkatali, svo og andanúþvöt, og upphöð hvers
eins frá tilfarð og síðast: „litvörin löggjafar með örnögnum“, og frá með blóði.

Þessi störfuð sjáttu annas höfðadi svo:

Frændagðin keltningar samfylkta í maunulspingi, á og clay."

J. 9. þessu annas:

„Þessa gömlu blóðin íðvora, en ój hjá Þjarna sál. Þjórnunni í lötu,
en hann höfð hann í blóðarvoti föðu sínu. Þjórn í Örnögnum, en hann
var blóðin dæri.“

Um 1. þátt, 5. bls. 8-9:

Rek Stofks var höfðin í eydi áður en Stöfhlóðin 9. janúar 1799 stóll í,
og blóðin í Örnögnum mun höfuð höfðin í Rek Stofks þessu effi flóðin,
samt völd 1653. Þessu annas af Örnögnum mun gamla höfuð höfðin blóðin
þessa íð völdin en íð á árbótunum fyrir völdin Örnögnum, en hann er íð
höfðin í lötu (þ. 2. þ. annas).

Saltköll stóð völdin í lötu annas í Stofks höfðin og tilhöfuðin höfðin höfðin
völdin í Örnögnum blóðin, sum síðan höfðin völdin höfðin Saltköllin. Áður stóð Salt-
köll fyrir völdin höfðin höfðin, en hann fór af í Örnögnum flóðin 1779; frá
en sandurinn íð, sum lötu stóð og fyrir völdin höfðin höfðin höfðin, en
höfðin höfðin íð.

Þessa flóðin völd 1799 - lötu annas effi Örnögnum flóðin - höfðin í Saltköll; gamall

Þóndi sd, en Alexius hét, sem sigi nadið til d' Argon, eða vildi sigi eni Koptium þess, þógn
 Magnús í Hrauni bjargði hvern föllinn í bryjun þjóðinn, en Alexius léfi þjóðir í
 rúni sínu. Þóttir Alexiusar þessa, var Jónnes sí, en hann gætur í Kaups-
 rás sögu og þuridar Fornamun, (í vísunum í bls. 126.) og var Jónnes d
 meota lépti upp alin hjá Haguiss í Hrauni og talin hjá Kona háss, enda
 er að því vilið í vísunum að einhver þafi Jónnes með "salus" ind missi hans.
 Halla hét kona Haguissar, valkandi hún meota en delli þóttir hún vel gíft,
 þótt efnin voru meq. Systur átti Jónnes, þá en Vigdís hét og var hún síðari
 kona Helga Sigurdssonar frá Drattloholki. Þinggus þess í Vestra. Stolluþess.
 sábi og hún sygn þeirra Eiríks og Helgi. Þess þess í drot upp í Þrino-
 nes; Helgi dó í unga aldri en Eiríksur ólót upp í Gólf, hjá Sigurði, þóður Koptium,
 en semilega hefir hann sigi orðid gam all máður

Síðar eignadist Vigdís Alexiusdóttir Eiríka Þessurson frá Solkuþótt. Eyra-
 og Þinggus þess Þessur, sem er hét nál. Cögarets þóðnes og í þessur hundi, áðan
 í Ranaþótt ind Stolluþess.

Þess þessur Eiríka Þessursonar og Vigdísar Alexiusdóttur voru m. g. þess:

1. Kristín Eiríkadóttir, en í léfi á síð 1900.
 2. Eiríks Eiríkadóttir komót sem unglingur vestur í Kjalarnes; eignadist
 hún þess son sínu en Sigvaldi hét og drifstkradi hann með Stefáni í
 Kalmanus þess í Hófnun.
 3. Sigurður ^{Alexiusdóttir} ~~Eiríkadóttir~~, kona Leis Hafliðasonar í Rithaþess, bróður Páls
 Hafliðasonar, sem gætid en un í bls. 134. í sögu þuridar Fornamun
 og vider Alexiusdóttir
 4. Þuridar Eiríkadóttir var kona Anna Eyjólfsdóttur frá Vestra Stolluþess,
 og Þinggus þess í Stolluþótt ind Stolluþess, og síðan í Solkuþótt. Eyra-
 átt þess dóttur sína barua, og dó hún upp komin.
- Þess þessur Eiríka og Vigdísar voru soqd b eða 7 talsins, en sigi enu

Kann nafu þeirra né sigrætt.

Þetta Alexíusar í Salfhóli hét Ragnhildur; var mikill aldurnumun
á þeim, hann gamall, en hún ung, þegar þau giftust. Ragnhildur var
duglag mjög til hvers þings vinnu sem var; varð hún síginn og dó
hins manneskju nokkru síðar en Alexíus, maður hennar.

12. Kap. bl. 22.

Margrét sí, er þar er nefnd var ab systri Þórdar þess, sem er illti á
milli Svíðar og Erlandar, og var hún (Margrét) einu hálf systri
Erlandar; hann var Magnúson, en Margrét var Erlands dóttir.
Þaði vor þau Þórdur og Margrét illa þóttu þar í nágranni sínu,
Stark, og var þessum. Þjó hún á magnúson til nunnunnar í Svíðar.
hinnu og hafði Þórdur bróður sínu hjó sér sem fyrirvinnu sína, en þegar
sitthvad bar á milli þeirra og samkomu lajod þar íd nunnunnar, ^{þar}
Margrét þennan bróður sínu á brott, en kalladi hann aftur til sín þá,
en hún þótti þessum hennar með; var það þá látid heita svo, að Þórdur
væi í hrismanuðla hjó Margrét, enda var þá minna í þæt íþíftá, að
slekti hefði upp á vinstkap þeirra og atkarsfel. Gedmanni Margrétar
þótti and skidur og karglyndur; þótti henni Erlandur bróður sínu gjört
at þá sínu mikla hneisa og skornu, að vera beudladur við þværdifomann
og átti hún þar úd fylgi og ett. Sels-hinnu við þværdi; þar var hneyplishellan.
þar á milli hefði þeim Margrét og Svíði leud saman at í illu og þó sí
Margrét séi godan leid á Gvði, að nota Þórdur sínu til þess að spilla á
milli þeirra Erlandar og Svíðar.

Þórdur namd ús sígi lengi úd eftir þetta, því annað þó eggi, hefði hann láid

littlu síðan eða flust alfarir í Stokkholms eyrarhverfinu, en Margrét mun hafa
 búið þar með húsnum um gísun, en hún hafði séi til hjálpar við heyst og öfl.
 fram á ári 1836-38. Meðal húsanna þeirra, en Margrét hafði hjó séi, var
 Jón „Söngur“, afi þeirra Attharðs Bjarna, Arons, Fríðvils og Daníels, son og
 Bjarni nokkur, attdætur frá Guinusfjöðum, en búið hafði vesaldarbúi að
 Ketilhuishaga (Kettlu) í Rangárvöðum.

Kap. 20., bls. 38.

30. marz

Veiturinn 1815, þegar mörg stíps leitudo vandh afur í Þorlákshöfn, var sjór-
 inn oft varasamur, að sögu, og veðráttu óstodng. Var það fyrir óstílljónu og
 Kapp Jens búiða Haagenssonar (Ceylio) en bjó í Rana/loti, að sá hödur
 var farinn - Jens var hvortu ^{Margrét} Kletgur (Sesselj) og elgadóttur frá Bratts-
 holti - : Hafði Jens valnað um miðnatti frá nótt, fandi út að Þorg og
 fundid fornum sínu að máli, Jón „Söngur“, en þar bjó, og búið miðlu afur-
 kappi til þess að fá hann og hásetu hans til þess að hía. Þetta var fríðjón
 daginn síðastan í Þorra.

Þegar Jón í hófnissum sá rafna sínu svo ákudinn í fyrri atnum sínum
 með að hía, brá hann hjálfa við, mannaði út í stíps sitt og héri sínu.

Róid var austur í Þangstadaríp, en ekki hoggja tína setu vand sjór með
 áinu ólandandi í Stokkholmsvípi og hafði síu bræking í sjónum til hús veru
 eigi behid leypu tína en hálfan klukkun tína. Engin lífsvon var að
 benda annastadar en í Þorlákshöfn, en þangad leitudu manni af aldau
 í þeim tínum og þeirra þó minna til leu língu þar, en óstílljón
 hefti veid.

Þess en getid í sögu þessidat fornum (bls. 38) að Jón Gauramur kafi
 stípt stípi Jóns kappstíjón. Það gjórdi hann, en þó eigi lengra, en veitur

veður á mót við Skílnu o. s. v. ad Almannu fyrri utan varinnar. Sat Jón Pauls-
son á bítanum og sagði nafna sínum fyrri með það hvern haldi steyldi inn í
leguna fyrri utan varinnar. Jón „borgari“ frá Borg lagdi í varina þá, en
hann fékk Cærlingur með það frá landi og lá hann þó utar í legunni, til eyphi
ad, en mistókst stjórnin, svo ad skipi hans stó flota upp ad Systu (fyrri afur
Sundurvarna), en Jón Þordarson heppst, þó á bítanum með nokkru stund, með
Jón Pauls-son kalladi lagid, stó hvefnarinn á bítanum og sagði með bítanum
nafna sína: „Jafut og h..... í hellsuofid!“ Því ad fleiri höfðu hann flötu, enda
var hann gjartit á ad stanna, þegar hann var niðri í hæg. Þetta á þessum
vel. Skipi Jóns frá Borg varð við lítt skemmda og Tinnurinn þjárgað, en
6 menn drukknuðu; voru það þessir:

1. Jóns Haagurson frá Raua Koti
2. Ginnar frá Gólkosvopi, sonur Jóns Þorinnssonar, 21 árs
3. Þorvald Jónsson frá Kalastöðum, madur Hargrétar Eitadóttur
4. Þorhelt Gústafsson, Góðin kemur og vinur madur þeirra,
5. Ólafur madur frá Skandsoel, í Skandsoel, en komid hefti í vandi
í völdid áður til höfða, en hinn
6. en einnig Ólafur. (sjá x) Þar eru nafnir þeir, sem hafi eru
merktir með xx og eru þeir þessir menn:

- + Ólafur Þordarson frá Hauasi
- + Páll Þórarinnsson frá Annarskoti (í Gausveg-Þjárgar.?)
- + Þórvaldur Annarson. Þorinnsson frá Kötum
og Jóns Haagurson frá Raua Koti.

Þeir, sem hafi eru taldir nr. 5. og 6, en Ólafurinn geta verið
ein hvarj á þessum flögum, en ég hef hafi hafi nafni og þó annaðhvort
Ólafur Þordarson eða Páll Þórarinnsson.

Þessi þessi eru eigi ad allu samant við það, sem ég hef hafi nafni, sem drukknuðu
-es. 108.

Einfræmmer er latid, þá þannan dag, 30. mars 1815, sam stígg stóðinn var í
Hortlúshöfn, hafi einnig drukknað of þessum stígg Bergur Jónsson frá Þrattsholti
en það er missögju, því þar bjó þá Gunnlaugur Róttsson, en átti þá eigi dóttur Helga dóttur
Sjundssonar og var Helgi þá konungrinn að Stokkseyri, aðli og fyrr konungurinn var Elín
Einarsdóttir þóttu að Voggsönnu Jónssonar.

Þorgerð Jónsdóttir var áttuð um í Landbrotum og forðuleiðum
hann Jón Guðbrandsson og Þorgerð Jónsdóttir, en bjuggu þá í Dalsholti og síðan að
Munarbólta í Hrunaumannabætti. Það er þá eigi rétt, sam segir (á bls. 39) að
Þorgerð hafi verið áttuð um í Skaffa-fellssýslu, en hann hafði verið vinnuáttuð
í Skopdabréttum í Mýrdali og kom það an í fyrsta til þess að stunda sjómennsku
og eignast þá konu sína Margrætu Þórsdóttur; bjuggu þau þó fyrsta
Christýanar síu í Skólakoti í Hrunaumannabætti en að Kalastöðum fluttu þau 1803.

Systkini Þorgerðar voru m. a. systur hvar:
Þorgerður, en fluttist með sínu frændmanni Þodvarssyni frá Hlíðdali síðan
að Hálsaþjóti; það er gífurlegt hvar Jón í Vatnshöfn, en engin börn eignast þá
þau. Þetta málherra ána samband milli Jón í Vatnshöfn Þorgerðar konu sínu
og hvar þáttu áttu, eignast þá börn og komu þá í fátökt.

Reykjadal

Helga var einnig systir Þorgerðar. Hún gíftist eldri, en eignast þá sönn
einn, Gíslu að nafni, með Jóni bændu í Húsa-föllum í Skíðum. Þetta
Húsa-föll jörðin Húsa-föll og stóttu að fæðu sínum sem gjöf, en
hafði síðan málherra í jörðinni (Húsa-föllum) við Ófeygjamla í Hjalli
í jörðinni Ándum í Vatnshöfn-strönd. Þetta þau eigi góða jafu milli illa
huggrinda hjið bændum: Ófeygur hann að eiga gáða jörð í sínum eigin bætti,
þannan en að eiga jörð sínu í Vatnshöfn-strönd; á leit hann það heppuðla
þyrra sig. En Gíslu er hugðist að verða útvegsbændi milli illa og komu upp
útrugi milli þau þá syðra, sam hann og gjörði, en það heppuðist hann eigi
vell og hvar hann létu í bati góðingd með það að baki. Helli en að baki

þessi orðid - Grættu vaddur og ogmiltid háfs. at þessi veld orðid þess, svo og
dreyfshjaldur þaus og orðla yfneis þaus.

- Það er seldi rith i 24. Hef. bls. 46., ad Jon Jónsson (Suorra Jónsson) frá
Famula-þraunni, þessi drukkunad árið 1824; hann drukkunadi og manni þess
altri, er á stípinu voru 8. apríl 1822⁸ - Edvildy er veldur endur þessu i
vignu útgáfunni, bls. 48. - Hann þess, er þess fótur voru íotalvinnu, og þess þessu:
(Hinn or leiðrétta þar.)

Jon Jónsson bændi i Famula-þraunni	32 ára
Stefan Jónsson - " - i Fót-þraunni	45 - " -
Girildur Jónsson - " - i Randárhóli	29 - " -
Björn Guðason vinnu. i Skóla-þraunni	24 - " -
Jon Þorvaldsson - " - i Tráðarholti	30 - " -
Guðmundur Guðsson - " - i Háeyri	27 - " -
Gísar Kristófersson bændi i Þess	31 - " -
Jon Jónsson vinnu. - " -	21 - " -
og Oddur Magnússon bændi i Þessu	30 - " -
og Valdi Markússon - " - i Hællum	66 - " -

Þessu á einu frumri gsta ad 3. júní 1826 fótur stípi i Einu ástrafu ar -
sundu og er þess gsta, ad þess þessi drukkunad þessu 4 manni;

Þorvald Magnússon vinnu. i Litla-þraunni	24 ára
Guðmundur Jónsson - " - i. st.	25 - " -
Jon Guðmundsson - " - i Horn-þraunni	24 - " -
og Eyjólfur Jónsson (Maur) Hællavadi	24 - " -

Stípsstadi sá er vand i Skólaeyri 6. júní 1823 vand a.m. 16. þessu 3 ad líftjóni

Jon Jónsson bændi i Krættuþraunni	23 ára
Guðri Jónsson vinnu. i. st.	24 - " -
og Þóður Þjarnarson Randárhóli	16 - " -

Hverji þessi veld þessu i stípsu þess, er fótur 3. júní 1826 og 6. júní 1823. er

með eigi skunnugl, en heldur á meitt stípi hefi farið árið 1824 þar eftir.
 Í sambandi við þetta hefi sögð þessum að þú fylgja eftir farandi atlagandi:
 Sigurður hinn mikli sonur var eigi eignar bóndi og bjó á Kjalla í Flúva og
 virðist hann hafa haft annaðhvort eignar, eða eina muniáðar eða yfir
 Stollshyrna/Írskja, því hann kom á eyfing. Logstað á Kjalla Írskja
 fyrir til þau en flaug áður flutu, en þau, sem flutu voru annað á Stollshyrna.
 eyni hól hann logstað fyrir sans þessum og einu. — (P. P.)

ab

Þessum fornum bjó eigi er: Þinnu fjórðungi (1821) og þó á einu nokkuð.
 með hálfa kotsinu. Þar bjó þá gaur all bóndi, Jón á nafni, þessum er
 annað sinn, hálfa dóttur frá Mattsholti. Jón þessi var þessum í
 fram, en vilði þó eigi stappa á landinu við þessum, en fyrir eigi með þessum
 eignandi þess eigi, Eudmundi í Kjöfelli, en eigi eignar þess, en hótid til þess.
 annað hálfa Stollshyrna og átti Eudmundur þess.

Helga

Þó þessum þó á Syðra seli árið 1822 og þessu þessu (máðin
 J. P.) til þessum og var þessu þessu 2 árin nokkuð, þar til þessu þó eigi á
 þessu með Eista þessu í Kjöfelli árið 1824, því þó þó máðin þessu. Þar
 gætt þessu dóttur á Kjöfelli og gætt, þar þessu í þessu, en þessu
 bónda og val þessu, en þessu annað þó á Kjöfelli 2 árin síðar.

Sessalja

Þessu þó bjó þessu nokkuð er við góð og með þessu þessu þessu sínu,
 þessu þessu, en síðar með máðin þessu í Tráðar holti og Eudmundi þessu
 gætt þessu, en þessu Hálfríði Kjöfelli dóttur, systur þessu í Kjöfelli. Eignar
 nokkuð þessu, Eudmundur og Hálfríður sonur sínn, Eudmund á nafni, en átti
 Eudmund þessu dóttur frá Sínbólki og Hálfríð þessu 30 ári á aldri (1870)
 til þessu sínu (Wissamir í Land) en Eudmund þessu sínu. Eudmundur varð
 95 ára á aldri og staddi sig „Gambla Þessu“. Eudmund var fædd 1842 og lifði
 þessu þessu sínu. Þessu þessu var fæddur 8. júní 1840. Eignar þessu þessu

inghorn, sem solum mandatus sine y miltu kapi lida, enu talia mital tinnu
mottu uti Flenkinga vortan hofs.

Þegar þaridur ottadi d flytja frá Syðra sali var linn hús vilt var öðru, en
því þannastad hannar lagdi Sesselj. Þinnu dottri þad til, d þaridur fangji d vana
d'ly henna hotsinn, því d sár hefdi d ymsu leyti lida vel ind hannu. En
vinnabragd flotta þotti þó þaridur eigi kafa hann d Sesseljinn sem stey hli: þus
hann til stufud þaridur Þig annu stottu uppröfnumar breg y floti d þeinn
hottid (Halastradi), stottu þeinn vjög til öndu, þvi á vinnu d'ri Galsmannu, þannu
bylingu, sem ekkert komist i þann. Þus hann til hefdi þaridur latic þy 99i
nottu þadur of þingandi - þad atti d sijn framkoma dinnu.

En notkun því dotri þann breg frá jandur eij annu en þi því þeppitjörri
þri þinnu y lida þvi hann d gjora ut nu málid vid lida d eij annu þeppitjörri
þvi þann þannu þotti Gort hannu. Þeppinn fylgdi iðdrattur in breg þaridur.

Sandoguss þvi þann þi þeppitjörri fella breg þessi. Kalladi hann þann Eista
þorgilsson y þaridur i sijn þann, d þri þinnu yggandi þeinn þannu þ vad i
eigi var, y d þvi viddali ind þann lottu, lva d hann þi sanna þunnis up þ þannu
instund sijn, d þaridur stey hli vilja frá Halastradum inn þeppitjörri sálar.
þringu, mid allt sijn, en þey hannu o. fl. stey hli: gert up þessi öllu, y
þinn svan bötun því eða utlötun.

Þotti þi sijn d þi i þri þinnu hefdi þunnid kallu vid þil þvi til d þinnu
i þannu höggst d notkun y munu d þannu stottu gannar þeinnu i miltun,
enda þad in þaridur þottu, en vadi þó þeinnu lilla þannu, d moga vera þyrt til
notu vora y þata því þil þeinnu sijn d ein þeinnu þeppitjörri. Þorði þinnu sijn þad til
mál bota, d þad hefdi eigi vund á stinnu þinnu d rijn a þeinnu þotta y Sesseljinn
i þrott, heldur þafi þinn vilja d eij á lottunni þottid, stey hli þann þannu þannu
bylingu y lida þinnu þeinnu eþer mál, en lilla á þeinnu fella þeinnu þannu
þannu þannu y var þinn eigi þannu gild, heldur þannu þeinnu þeinnu þeinnu i þeinnu

med því að Guðvarður mætti gjöra málhættu og lækna fyrir sig, og væra lögur til málhættu
þess málhættu, eins og áður er að vissid.

Fri því Guðvarður mætti vor, 1826, að Stórkirkju sem vinnur. Þar þeir þá sigur
laus með öllum, enda hafði Cristófferus aldrei séguð þessu þessu, því þótt
hinn aflaði oft vel, vand hvern einn að Cristófferus tilraun þessu til þess, að hún
vand vörpi hún eftir ánnad yflosuadi rýpp að fáu ánnu lidenur.

Því var þá að eitt sinn í Samkvæmi nokkru da í almennum fræðli Guðvarður
var að selja framur málhættu aflabreyð sinu málhættu vortid, en þá var hún í
hinnu málhættu í Tráðar holti, að því í trúhinnu heyrði í þat hennar y sagði:

"Eg vil að leggja frá, Guðvarður, að þýja ein í hús þessu einu sinni einu, svo
að þú getur losnað við þennan málhættu aflabreyð. Það er þi óþakad fyrir þig."

— Þáan lög voru vör þessu málhættu frá á haldi yflosuadi nokkru málhættu í þessu,
enda hafði lögur vör þessu málhættu í því góða þessu í málhættu einu málhættu, síðan
Guðvarður haldið hún með því í stöpi hennar, eins og sagt er frá í sögu þessu.

Það sem þessu var burt gefid, var þessu hennar til sjóvar einu; hún
var sjóskinn vel, þessu og þessu, á adin yflosuadi einu, en hún lög
málhættu hún sigi þessu vör einu einu málhættu, síðan svo, að vör einu í þessu þessu:
hún var þessu þessu, sem hún einu einu vör einu og átti oft, en þessu einu einu
vör einu einu þessu að drögu málhættu þessu

Þessu ánnu þessu, hún glögg þessu hún var með þessu og vör einu, en vör í
ánnu einu einu, má gata þessu, að þessu hún sjó. Þessu var vör einu einu
vör einu einu einu þessu. Þessu einu vör lög á sjó, svo, að sigi þessu einu
laust einu að hún ydi, þessu þá gægi þessu hennar málhættu af þessu einu einu y
þessu vör einu einu. Þessu gæti oft þessu einu frá í þessu hól, leit til
sjóvar og var að "þessa hennar". Þessu þessu frá einu einu einu einu y
"Stál" y þessu einu einu einu einu — Stál þessu einu einu einu í þessu
málhættu einu y vör —. Að þessu hennar af þessu einu einu einu einu, til þessu

að líta til vandr. Sjó þeir þó skipi í fjórnum, komid fram meðin þá's arsmel.
 "Gæddur form ad ur er róni!" - "Vid rónu líta!" Og svo brugdu þeir við, settu
 fram skip sín yfir. Þyrtu stýjnd um þá róni, vosta oftr þeir. mátti
 kemi í Tröllendo. eigi með hafloysi hlættu svo ad yfir þá's flýti og róni
 róni þeirur út aftur í fjöllu fullan fannu. Að því tínu var sjórinn vordinn
 oftr lítilli stundur eftir ad hún og adri laupa. Þistur var þá svo grunnt og
 a sfiöld svo mieldi of ut vandr komid, ad hlættu fællist í sjó's stundur. Þetta
 hafdi þeirur íd, og ad siföldin var jafuvel róni í bruggardinum. En
 þetta sögdu einu þeir. hósta er róni hjá þeir formanni þessa vestr, en
 það var Sigmundur Þorsson bóndi í Efir bæli, sonur Þests í Vorróð og Sigmundur
 Sigmundur dóttur frá Ypei í Selvozi. Þisti Þorgilsson í Kalastöðum minnsti
 einnig í þessum löðum þorgundar vid sonu sína og hósta og hlættu ad þeir, þó
 þeirur hefði þá sem oftr vandr vidbragðs fljóts, enda hefði svo einnig vandr
 með hósta adri formann vandröðum. Ad þeir hefði badi vandr fljóti
 til ydr adri til sjó's öðrum innar, en hún hefði hann vandr vid, ad þau
 síja oð. þá vid, of sjó's badi ad vandr; það vandr heimstu kopt og hattu-
 legt, enda hefði það margan Hollvöðum gert. Þótti latti hann og adri
 þá komid þyrt, svo ad hann hefði þyrt, ad nokkur skip hefði farit í sí-
 röðri, enda hefði hann sjálfu gott þessara atviki; jafuvel of stóru-
 sinnum síni oftr, heldur en ad hattu í vandr í vandr. Hann var for-
 manni í Stokkseyri um 30 ára stund, aflamundur godur og heppinn. —
 Eftir ad þeirur fari frá Kalastöðum bruggu þau Þisti Þorgilsson þar
 og Sesselj. Þeirur dóttir kona hans — ein leiddinn þeirur þó (!!) — og þjógn vidri
 öllum vandr framur, þátti þyrt vandr mieldi — þau eigu vandr 11 börn. —
 — Ástada vandr til ad sögu nokkur í þessum frá Þisti Þorgilsson og konu
 hans, en það ydr eigi til atþyga seuda oð leiddinn vid sögu þeirur
 formann og kemi þá vandr vandr, fælar en ad ur er gert.

Piöti Þorgilsson var álitinn sjóskápmáður hinn mesti, en aðdráfið féll hann frá sjó á sig, sem Hallast geki áusturs-mál. Hann léti afhendingu í mót Edmundi bróður sínum í Litla Kranni.

Þessi sínu þótti svo mikil kvæða á lífsta Piöta Þorgilssonar í því að sálja sjóinn, að það þótti jafnvel geta orðið áttum til tjóns: þeir fóru út í sjó og færu, en þeir fengu sígi háðid við. Því var það, að formáðurinn, Jóhann Þorgilsson vildi stöfu til samstaka meðal formanna í Stokkseyri um það að banna Piöta landingun og uppsátur stíps síns. Var þetta ástæða til æfna hans og gekk hann því á fund þeirra þriggja Formanna, en hann vissi að fyrir sam-
tökunum stóð og sagði við þá:

„Verði mér bannað uppsátur fyrir stíps mitt og að landafró hér séu aðrir, mun ég sjóna það undir þér í einhverjum löngum og landafró fram-
undan til mínna, Kalbotáðna, en ekki mun ég sálja sjóinn til eilífrar
fyrir það, því ég mun fara á sjóinn, þegar mér sýnist hann þér, en það ver-
ur sýnist mér sjóferdin mínar, lát ég mig engu stíffa!“

Var þessum máli þar með lokið, en manni sá einbeitni hans og stöðvöðun,
enda var áreittu þessi framkvæmin og ófundu eini Jóhann, að þessi var þess,
því hann áleit sig hafa mynduð glæpa til seunna sína, að banna land
og lög einhverjum þeim, en sígi vitdu hlýða lögum hans og banna, en einhver
má, en hann taldi stöfad geta hotta nokkurn af hinum djörfu sjóskápmáða Piöta;
hinn vagnar vissi Jóhann að Piöti bar enga ábyrgð á annars sjóferðum. Þetta
var því frumhlaupt mál, sem manni gerdu það að og gáfu því engu gætt.
Að mýgu því, en að sjónarmunni laust, hafði Piöti sína ákvæðun og þess:
Hann athugaði sjóvarbyltingar allar frá ári til árs og þess mýgu þess höfðu
sér, einhver vid aðfall og útfall: Hann taldi það góðs viti af sjó og banna
með aðfalli, en þá gættu að, af hann spiltist með útfalli, en einhver þó-
þó hann fengi að fyrir annað, að talen djörfu þess með ríða í umblýðingunna

Jón Halldórson bláindí

Sagan um fjölskið formanna, 7. Kap., bls. 130-131, getur um fleiri og fleiri
sanna mána, því sem líklegt hefur komið átt sína í hálföldum og
hámbi og yfir framur undir hána en lath.

Síðustu óvígur sín notluur var hann í hris mætur þess í Eyrsti Hólmis man, þjó
Ejfiðiklausdóttur; f. líkt hann þá líkileg háttar styrk og sveiginn, sem fróður
fyri hísá við sínu, vöðum og fjórnustu og fl. og var það þá eitthvísiður hann;
hinn bjó þó með fjórnustu sínu og vinnu komu, en hann var húsþingur Eyrstu dattur, systir Jóns
Eyrstomar; Tróðar holti, Sesslens í Kalastöðum og Þórunn Eyrstomar, f. 1833, en hún kom
8. apríl 1818, 27 ára en aldri. Húsþingur var þá dattur, eftir Ólafshöfðason frá Eyr í Veiðingaholti
hótti, og bjuggu þau að húsþingi. Síðar átti húsþingur Jón þó stáinnu formann; Þórunn, en
máðin hann var Anna Eyrstu dattur, systir Margrétur í Kalastöðum. Ólafshöfðason var
ist 30. Okt. 1822, en í manvelli og ungur að aldri, eignuðust þau 4 börn sín, Fótæg, Guðlaugu
og Sesslens. (Sbr. Þing. bls. 146). Guðlaug var með máðun sínu í Eyrsti Hólmis man og
gjafst Guðmundi Magnússyni í Skjunga, og síðan Áinu Jóns dattur í Bjólum. Guðmundur,
máðun Guðlaugar var hald að hafi fjórnustu sína, þá hann fannst óvæður frammi í
fjórn með stungum í brjósti, en lét höfðun í búi, en um svo, en það mistókst hafa
drótt sé. Hann var stíllingamaður og valdinn, en þunglyndur með höfðun. Að
háðstöfun sóttar prestsins, sína Þórunn Eyrstomar sonar gjörði hún að stáinnu Hólmis Thórasen-
sen líkluur í Guðmundi notluur eftir lath hann, en það varð 11. júní 1847, og var höfðun opnuð
til þess að stáinnu eftir höfðun og höfðun að völdum indstóðum, þáinn Þórunn Hólmis Thórasen
og Góta Þórunn, en þórunn hafi til nefut sem með þessum höfðunum. Stóðunin líkt
í ljós, en hún seltur fannst í langa hána sínu mágn, en þá hafi d húsþingur,
enda voru þórunn þáinn mágn. Guðmundur var bróðir Eyrstomar í Skjunga, komu Símonar.
Hann þáinn mágnur, húsþingur og Guðlaugu var Jón bláindí húsþingur en fíðar þá. Haldur
hann þáinn í hald. Guðlaugu jóða dattur, "en húsþingur máðun hann, maðdóttur"

skóð þeim var og dótta ein, en Guðrún Tomasdóttir hét, með syni sínum Jóhanni, Bergsyni, en
 drotningdóttir í Skotlandsriki 18. maí 1842, húsbóndi Guðrúnu í Þangstöðum (Þangstöðum-Guðrúnu), Guð-
 mundsdóttir. Með Jóhanni fór móðir þá á stafráttu hans. Fólki þessu var Jón Ólafur einnig
 ósiggjarn miðg. — Guðrún var dóttir Tomasar í Lilla-húsum, þess, en sítu varð í Arentólum
 og gæfdeir um í sögu Skerfjaldsmána. Guðrún dó 17. júní 1845, og átti aldri.

Þá var og víkaskóla ein í haimi þessu, en Jónur hét. Hefdi Jón Ólafur óvægislegt
 dælti á henni, og var talid, að hann gæði það að hann til stáðis og þurfdurkyndis. Þannig
 var hann í flestum bálum nið og málkoger, enda misindiað um þeim mót.

Frá Jóni Ólafur var upplögnin að Kambastánum Norðri í fyrri: Því óeggjan
 hans og undirskóla, vadaþrygg og ófundarnaggr (str. 8. Kap. bls. 130) og viltali hans við Jón
 Þeirmundsson, en hann óstáði að veru Norðri með þeim að Kambli; það var um 1844
 fyrir sig að hann stó þangað og sigi við hann hjótt, því til þess hefði hann dug og átti því leugi
 hefti sér völd þungt til hans frá vinnu sígu þessa í fyrri árum. Hefdi Jón Ólafur þá til þess á
 jaxlinum, en hann hósti þessum þessum í gæd hjóttur.

Jón Ólafur var einn sínu að Kala-stöðum — og en það var í barni mínu, segið 7. 9. —
 til foreldra mína, Guðrún Þorjónsdóttur og Sveinlín Guðrún dóttir. Var ég þá í 3. ári. Jón var
 badd til sels í míni gegnt innganginum í baddstofunni; var þruggi í þessum þessum
 minum og svo að ég í Jóni að honum var þar eigi valid til aðra sels, enda voru
 hin sjónlausu augu hans í að lita sínu og sá þu en að Guðrún hefði sigur gyltu umari
 Glámi forðum. Þeirri sjón gleymi ég aldrei, enda hefði ég þá orðid viddadandi og
 kreditu, svo, að hafa völd nið og flytja úr baddstofunni. Guðrún Ólafur, að þess
 sínu var að selja fadar mínum haldin og hálka í lausn-oka. Hefði þessu heit Jón
 svo þannig fyrir augum mínu svo, að þótt ég var þá þessu orðum haldur við drotta
 í augu hans, Hefði mér þessu bala, en hann fór að hrista þessum, með einhverjum
 gyltu-ordum, en ég þó eigi stáldi þá hverja þessu þessu. — Þá var gæd, að
 hald hald hafi komid undan niðum hans og sítu hald ílt, enda sögdu augum
 til þess, hvad míni fyrir þjó, þótt blind var. Þegar hann kom, en þess þessum,

